

Λάρισα 21-05-2020

**ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ
ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 262**

ΘΕΜΑ: Αίτηση αποζημίωσης Υπαλλήλου του Δήμου Λαρισαίων.

Στη Λάρισα σήμερα 21-05-2020 ημέρα της εβδομάδας Πέμπτη και ώρα 12.30 μ.μ., η Οικονομική Επιτροπή του Δήμου Λαρισαίων, συνήλθε σε συνεδρίαση ύστερα από τη με αρ. πρωτ. 17375/14-05-2020 έγγραφη πρόσκληση του Προέδρου αυτής Αθανασίου Αδαμόπουλου, που ορίστηκε με τη με αριθμ. 3852/06-09-2019 απόφαση του Δημάρχου Λάρισας, παρευρεθέντων από τα μέλη οι κ. 1) Αθανάσιος Αδαμόπουλος ως Πρόεδρος, 2) Μαμάκος Αθανάσιος, 3) Σούλτης Γεώργιος, 4) Βούλγαρης Σωτήριος, 5) Αναστασίου Μιχαήλ, 6) Γιαννακόπουλος Κοσμάς, 7) Καλτάς Νικόλαος, 8) Νταής Παναγιώτης και 9) Παπαπαρίσης Απόστολος.

Κατά τη συζήτηση του θέματος απουσίαζε ο Δημοτικός Σύμβουλος κ. Σούλτης Γεώργιος.

Η Οικονομική Επιτροπή του Δήμου Λαρισαίων, αφού συζήτησε εκτός ημερήσιας διάταξης (πριν τη συζήτηση των θεμάτων της ημερήσιας διάταξης), μετά από ομόφωνη απόφαση ένταξης λόγω του κατεπείγοντος λήψης απόφασης, σχετικά με το θέμα: Αίτηση αποζημίωσης του Υπαλλήλου ΙΔΑΧ του Δήμου Λαρισαίων και αφού έλαβε υπόψη:

1. Το άρθρο 72 του Ν. 3852/2010 όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 3 του Ν. 4623/19.
2. Την αίτηση του Υπαλλήλου του Δήμου Λαρισαίων.
3. Την κάτωθι γνωμοδότηση:

Σχετ.: 1) Το με ημερομηνία 3.10.2019 έγγραφο της Διεύθυνσης Διοίκησης και Προσωπικού του Δήμου Λαρισαίων,

2) η αίτηση του Υπαλλήλου του Δήμου Λαρισαίων, που διαβιβάστηκε στο τμήμα μας με έγγραφο της Διεύθυνσης Διοικητικού (ημερομηνία παραλαβής 27.2.2019),

3) το έγγραφο του Υπουργείου Εσωτερικών και Διοικητικής ανασυγκρότησης, με το οποίο γνωστοποιείται στο Δήμο η δημοσίευση της απόφασης του Αν. Υπουργού Εσωτερικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης για ανάκληση της μεταφοράς του ανωτέρω υπαλλήλου από το Δήμο Λαρισαίων σε άλλο Δημόσιο Φορέα λόγω της διαπίστωσης από αυτόν, κατόπιν ελέγχου των δικαιολογητικών του ότι στερούνταν απολυτηρίου τίτλου δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης,

4) η με ημερομηνία 4.4.2016 βεβαίωση του Τμήματος Προσωπικού και οικονομικής διαχείρισης του Δημόσιου Φορέα περί διαγραφής του ανωτέρω υπαλλήλου από 5.4.2016 από τη δύναμη προσωπικού του Δημόσιου Φορέα.

5) το έγγραφο του Υπουργείου Διοικητικής Ανασυγκρότησης (απαντητικό στα με αριθμούς πρωτ. 49481/2016 και 59312/2016 ερωτήματα της Διεύθυνσης Διοικητικού του Δήμου Λαρισαίων που διαβιβάστηκαν στο Υπουργείο με το με αριθμό 12918/160261/2016 έγγραφο της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Θεσσαλίας – Στερεάς Ελλάδος)

- 6) η πιστοποίηση ανάληψης υπηρεσίας του ανωτέρω υπαλλήλου στον Δήμο Λαρισαίων

7) η έκθεση της αν. προϊσταμένης της Διεύθυνσης Διοικητικού επί προκαταρκτικής εξέτασης με την οποία διαπιστώθηκε ότι δεν τελέστηκε από τον υπάλληλο το πειθαρχικό παράπτωμα της χρήσης ή κατάθεσης πλαστού, νοθευμένου ή παραποιημένου πιστοποιητικού ή απολυτηρίου τίτλου και ότι δε συντρέχει λόγος πειθαρχικής του δίωξης και η απόφαση του Δημάρχου Λαρισαίων περί μη άσκησης πειθαρχικής δίωξης σε βάρος του υπαλλήλου,

8) η διαπιστωτική πράξη κατάταξης του ανωτέρω υπαλλήλου με βάση τα τυπικά του προσόντα και στο αντίστοιχο μισθολογικό κλιμάκιο

9) το έγγραφο της Διεύθυνσης Διοικητικού προς την Υπηρεσία Επιτροπου του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

10) η πράξη επιστροφής του εντάλματος πληρωμής του ανωτέρω υπάλληλου,

11) τα έγγραφα των Διευθύνσεων Διοικητικού και Οικονομικών Υπηρεσιών για την επανυποβολή του εντάλματος

12) η πράξη του Κλιμακίου Προληπτικού Ελέγχου Δαπανών του Ελεγκτικού Συνεδρίου με την οποία ήρθη η διαφωνία μεταξύ της 2ης Υπηρεσίας Επιτρόπου του ελεγκτικού συνεδρίου και του Δήμου Λαρισαίων και το κλιμάκιο αποφάνθηκε ότι το χρηματικό ένταλμα πληρωμής του μισθού του ως άνω υπαλλήλου πρέπει να θεωρηθεί.

13) οι από 21.1.2020 πρόχειρες καταστάσεις υπολογισμού μισθού του εν λόγω υπαλλήλου

14) τα εκκαθαριστικά σημειώματα δήλωσης φόρου εισοδήματος των ετών 2016 και 2017 του υπαλλήλου

Επί του αιτήματος του Υπαλλήλου του Δήμου Λαρισαίων και των ερωτημάτων που τίθενται στο ανωτέρω (υπ' αρ. σχετ. 1) έγγραφό σας, σας αναφέρουμε τα εξής:

A. Νομικές διατάξεις – Ερμηνεία

Σύμφωνα με τη διάταξη του αρ. 16 παρ.2 και 5 του πδ 410/1988 που αφορά το προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου, των ΟΤΑ και των ΝΠΔΔ η αξίωση για λήψη αποδοχών αρχίζει με την ανάληψη υπηρεσίας, που γίνεται μετά από πρόσκληση της υπηρεσίας και βεβαιώνεται προσηκόντως από αυτή, παύει δε με τη λύση της σύμβασης εργασίας, η οποία σε περίπτωση καταγγελίας της σύμβασης επέρχεται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 53 του π.δ. 410/1988 από την ανακοίνωση της απόφασης στον απασχολούμενο. Καθ' όλη τη διάρκεια ισχύος της σχέσης εργασίας υφίσταται υποχρέωση του εργαζόμενου να παρέχει την εργασία του και αντίστοιχα υποχρέωση του εργοδότη να την αποδέχεται και να καταβάλλει το μισθό.

Στο άρθρο 105 του ΕισΝΑΚ ορίζεται ότι: «Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας, που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης, που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος ...». σύμφωνα δε με το άρθρο 106 του ΕισΝΑΚ, οι διατάξεις αυτές "... εφαρμόζονται και για την ευθύνη των δήμων, ή των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως (ΟΤΑ) ή των άλλων ΝΠΔΔ για των κοινοτήτων ή των άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου για πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων που βρίσκονται στην υπηρεσία τους".

Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, η ευθύνη του Δημοσίου και των ΟΤΑ προς αποζημίωση γεννάται όχι μόνον από την έκδοση παράνομης εκτελεστής διοικητικής πράξης ή από την παράνομη παράλειψη προς έκδοση τέτοιας πράξης, αλλά και από υλικές ενέργειες των οργάνων του, εφόσον οι ενέργειες αυτές απορρέουν από την οργάνωση και λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών, ή εξαιτίας τους, και εφόσον δεν συνάπτονται με την ιδιωτική διαχείριση της περιουσίας του Δημοσίου ή οφείλονται σε περιπτώσεις οργάνων, που ενήργησαν εκτός του κύκλου των υπηρεσιακών τους καθηκόντων (ΑΕΔ 5/1995). Περαιτέρω, η ευθύνη προς αποζημίωση συντρέχει όχι μόνον, όταν με σχετική πράξη ή παράλειψη οργάνου της Διοίκησης, παραβιάζεται συγκεκριμένη διάταξη νόμου, αλλά και όταν παραλείπονται τα προσιδιάζοντα στη συγκεκριμένη υπηρεσία καθήκοντα και υποχρεώσεις, που πηγάζουν από την κείμενη εν γένει νομοθεσία και τα δεδομένα της κοινής πείρας, καθώς και τις αρχές της καλής πίστης (ΣτΕ 3102/1999, 367,

4776/1997 κ.ά.). Εξ άλλου, ο κατά τα ανωτέρω αιτιώδης σύνδεσμος υφίσταται όταν, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας, η φερομένη ως ζημιολόγος πράξη ή παράλειψη ή υλική ενέργεια ήταν εξ αντικειμένου ικανή και πρόσφορη, κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων και εν όψει των ειδικών συνθηκών της συγκεκριμένης περιπτώσεως, να επιφέρει τη συγκεκριμένη ζημία και την επέφερε στη συγκεκριμένη περίπτωση (Σ.τ.Ε. 4691/2014, 877/2013 επταμ., 473/2011, 322/2009 επταμ., 334/2008 επταμ., 1024/2005). Οι ως άνω προϋποθέσεις της ευθύνης προς αποζημίωση πρέπει να συντρέχουν σωρευτικώς (Σ.τ.Ε. 2668/2015, 2187/2015, 1826/2014, 1632/2014, 809/2012, 750/2011, 1828/2010 κ.ά.). Η ευθύνη δε των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, κατά τις ίδιες αυτές διατάξεις, είναι αντικειμενική, δηλαδή ανεξάρτητη από υπαιτιότητα των οργάνων τους (Σ.τ.Ε. 1970/2009).

Περαιτέρω, με την παράγραφο Ζ του ν. 4093/2012 «Έγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016 - Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του ν. 4046/2012 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016» επετράπη η μεταφορά υπαλλήλων με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου που υπηρετούν σε υπηρεσίες, κεντρικές και περιφερειακές, του Δημοσίου, των ανεξάρτητων αρχών, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α.) πρώτου και δεύτερου βαθμού και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) και καθορίστηκε η διαδικασία της μεταφοράς αυτής. Στην παράγραφο δε Ζ3 ορίστηκε ότι η ως άνω μεταφορά δεν καταλύει τη σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του υπαλλήλου ούτε μεταβάλλει τη νομική της φύση. Ακόμη, μετά την ανάκληση της μεταφοράς του υπαλλήλου η Διοίκηση επιλαμβανόμενη της εκκρεμούς υπόθεσής του οφείλει να τον επαναφέρει στην υπηρεσία του, αλλιώς υπέχει υποχρέωση αποζημίωσής του για τη ζημία που υπέστη από τις αποδοχές που απώλεσε λόγω μη επαναφοράς του στην υπηρεσία (ΣτΕ 15/2020, 1987/2018, 2556/2006). Η επιδίκαση αποζημίωσης μάλιστα δεν κωλύεται από το ότι ο υπάλληλος δεν παρέσχε, ούτε άλλωστε είχε τη δυνατότητα να παράσχει, πραγματική υπηρεσία κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα (ΣτΕ 3704/2014).

Εξάλλου, στο άρθρο 298 ΑΚ ορίζεται ότι η αποζημίωση περιλαμβάνει τη μείωση της υπάρχουσας περιουσίας του δανειστή (θετική ζημία), καθώς και το διαφυγόν κέρδος. Ήτοι, στην εν λόγω αποζημίωση περιλαμβάνεται τόσο η αποκατάσταση της ζημίας, την οποία υπέστη η υπάρχουσα, πριν από την παράνομη πράξη ή παράλειψη των οργάνων του Δημοσίου ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, περιουσία του ζημιωθέντος, όσο και η αποκατάσταση της ζημίας, την οποία υπέστη αυτός με τη στέρηση, εξαιτίας της παράνομης πράξης ή παράλειψης, παροχών, τις οποίες με πιθανότητα, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις, θα αποκόμιζε, εάν δεν είχε μεσολαβήσει η παράνομη αυτή πράξη ή παράλειψη (ενδεικτικώς ΣτΕ 255/2017, 1536/2016, 3761, 3607/2013).

Συνεπώς η αποζημίωση από την προαναφερόμενη αιτία αποτελείται από το σύνολο των ακαθάριστων (μεικτών) αποδοχών του υπαλλήλου, εφόσον η εν λόγω παροχή, ανεξάρτητα από τον χαρακτήρα της ως αποζημίωσης από αδικοπραξία, δεν παύει κατά τούτο να αποτελεί, στην πραγματικότητα, εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες που υπόκειται στις νόμιμες κρατήσεις -εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά - υπέρ ασφαλιστικών ταμείων και σε φόρο εισοδήματος (πρβλ. ΑΕΔ 33/1999, ΣτΕ 879/2017, 296/2015, 1792/2007, ΑΠ 1074/2008, 1332/2003) και παρακρατούνται, σε κάθε περίπτωση, από το Δημόσιο ή τον ΟΤΑ και αποδίδονται στους τρίτους δικαιούχους (βλ. ΑΠ 1074/2008, 291/2007, 1332/2003, 1056/2000). Στο σύνολο δε των αποδοχών αυτών περιλαμβάνονται και τα πάσης φύσης και οιασδήποτε μορφής επιδόματα, τα οποία καταβάλλονται στα όργανα του Δημοσίου ή ΟΤΑ που βρίσκονται σε ενεργό υπηρεσία, έστω και αν τα επιδόματα αυτά συναρτώνται, είτε κατά το νόμο είτε κατά τη φύση τους, προς ενεργό υπηρεσία, με μόνη την προϋπόθεση ότι καταβάλλονται παγίως και κατά τακτά χρονικά διαστήματα στους τελούντες σε ενεργό υπηρεσία, κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα (πρβλ. ΣτΕ 3258/2015, 4387/2014, 1147/2014, 206/2014, 3713/2010 κ.αλ.).

Οσάκις από το ζημιολόγο γεγονός προκύπτει και ωφέλεια, που τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο προς αυτό, πραγματική ζημία είναι ό,τι υπολείπεται μετά την αφαίρεση της ωφέλειας. Τέτοιος

σύνδεσμος δεν υπάρχει όταν ζημία και ωφέλεια στηρίζονται σε διαφορετική η καθεμία αιτία (βλ. ΣτΕ1578/2018,1085/2016 επταμ., 744/2016, 1618/2015,1287/2013, 3606/2012, 866/2011 επταμ., 2803/2000επταμ.). Σε περίπτωση, επομένως, ωφέλειας από το ζημιόγONO γεγονός επιβάλλεται, για τον προσδιορισμό της ζημίας, ο συνυπολογισμός του οφέλους που προέκυψε, εκτός αν τέτοιος συνυπολογισμός αντίκειται, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, στην καλή πίστη (βλ. ΣτΕ 1085/2016 επταμ., 1578/2018,296/2015, 3732/2012, 866/2011 επταμ.). Εξ άλλου, ο συνυπολογισμός ζημίας και κέρδους χωρεί, κατ' αρχήν, κατόπιν υποβολής σχετικής ενστάσεως εκ μέρους του εναγομένου (ΣΕ 866/2011, πρβλ. ΣΕ 1585/2009, 2792/2008, 2531/2007 7μ.), πλην, λόγω του ότι ο συνυπολογισμός αυτός είναι μέθοδος προσδιορισμού της ακριβούς εκτάσεως της ζημίας, δύναται να χωρήσει και αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο, εφ' όσον το ζήτημα του ύψους της ζημίας έχει καταστεί αντικείμενο της δίκης (ΣτΕ2150/2017, 296/2015, 866/2011 7μ., πρβλ. Α.Π. 849/2002, Α.Π. 22/1995 Ολομ.).

Κατά τη διάταξη του άρθρου 140 παρ. 3 του ν. 4270/2014 «Αρχές Δημοσιονομικής Διαχείρισης- Δημόσιο Λογιστικό κ.α.» (όμοια με την προϊσχύσασα διάταξη του άρθρου 90 παρ. 3 του ν. 2362/1995), η απαίτηση οποιουδήποτε των με σχέση δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλων του Δημοσίου, πολιτικών ή στρατιωτικών, κατ' αυτού, που αφορά σε αποδοχές ή άλλες κάθε φύσεως απολαβές αυτών ή αποζημιώσεις. Με την 1/2012 απόφαση του Α.Ε.Δ., κρίθηκε ότι είναι συνταγματική η προϊσχύσασα όμοια διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 90 του ν. 2362/1995, βάσει της οποίας θεσπίζεται, σε βάρος των υπαλλήλων και λειτουργών του Δημοσίου, ειδικώς βραχυπρόθεσμη διετής παραγραφή, ενώ κατά την παράγραφο 1 του ίδιου άρθρου, προβλέπεται πενταετής παραγραφή για όλες τις λοιπές απαιτήσεις κατά του Δημοσίου (ΣτΕ 2197/2014, 1103/2013, 4016/2012). Εξάλλου, όπως κρίθηκε, με την 32/2008 απόφαση του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου, με τη διάταξη του άρθρο 90 παρ. 3 του ν.2362/1995 (συνεπώς και με την όμοια ισχύουσα πλέον διάταξη του άρθρου 140 παρ. 3 του ν. 4270/2014), ρυθμίζεται ειδικώς το θέμα του χρόνου της παραγραφής των αξιώσεων των επί σχέσει δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλων του Δημοσίου, πολιτικών ή στρατιωτικών και των λειτουργών του Δημοσίου, κατ' αυτού, που αφορούν σε αποδοχές ή άλλες κάθε φύσης απολαβές αυτών ή αποζημιώσεις, έστω και αν βασίζονται σε παρανομία των οργάνων του Δημοσίου ή στις περί αδικαιολόγητου πλουτισμού διατάξεις, ορίζεται δε ως χρονικό σημείο έναρξης της παραγραφής αυτής η γένεση της κάθε αντίστοιχης αξίωσης. Η διάταξη αυτή (ήτοι η προϊσχύσασα 90 παρ. 3 του ν. 2362/1995 και κατά συνέπεια και η όμοια ισχύουσα πλέον διάταξη του άρθρου 140 παρ. 2 του ν. 4270/2014) είναι ειδική σε σχέση με τη διάταξη του άρθρου 91 εδ α' του ν. 2362/1995 (ήτοι της νεότερης ισχύουσας πλέον διάταξης του άρθρου 141 του ν. 4270/2014), με την οποία ρυθμίζεται, γενικώς, το θέμα της έναρξης του χρόνου παραγραφής οποιασδήποτε αξίωσης κατά του Δημοσίου από το τέλος του οικονομικού έτους, μέσα στο οποίο γεννήθηκε και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξη αυτής, όπως τούτο συνάγεται από τη ρητή επιφύλαξη ως προς την ισχύ άλλων ειδικών διατάξεων που περιέχεται στην ως άνω διάταξη του άρθρου 91 εδάφιο α', τέτοια δε ειδική διάταξη, κατά τα προαναφερθέντα, είναι η διάταξη του άρθρου 90 παρ. 3, η οποία, ως ειδική, κατισχύει της γενικής διάταξης του άρθρου 91 εδάφιο α' (ΣτΕ 3981/2014, 3762/2013, 2988/2013, 1273/2013, 4253/2012). Ακόμη από τη διάταξη του άρθρου 143 εδ α και β του ν.4270/2014 προβλέπεται ότι η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται με την υποβολή της υπόθεσης στο δικαστήριο ή σε διαιτητές, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από την τελευταία διαδικαστική πράξη των διαδίκων, του δικαστηρίου ή των διαιτητών αλλά και με την υποβολή στην αρμόδια δημόσια αρχή αίτησης για την πληρωμή της απαίτησης, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση του διατάκτη ή της αρμόδιας για την πληρωμή της απαίτησης αρχής. Αν η αρμόδια δημόσια αρχή δεν απαντήσει, η παραγραφή αρχίζει μετά πάροδο έξι (6) μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αίτησης.

Τέλος, κατά τη διάταξη του δευτέρου εδαφίου του άρθρου 21 του κωδικοποιητικού διατάγματος της 26.6/10.7.1944 «περί κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου» (ΦΕΚ Α' 139), οι τόκοι υπερημερίας επί των οφειλών του Δημοσίου, η καταβολή των οποίων επιδιώκεται με

αγωγή, υπολογίζονται από το χρόνο επίδοσης του ενδίκου αυτού βοηθήματος και όχι από άλλο προγενέστερο χρονικό σημείο μη εφαρμοζομένων, σε περίπτωση καθυστέρησης καταβολής των οφειλόμενων από το Δημόσιο παροχών, που απορρέουν από αξίωση δημοσίου δικαίου, των περί υπερημερίας διατάξεων του Αστικού Κώδικα (βλ. ΣτΕ 4402/2015, 3535/2015, 296/2015, 2099/2014, 3705/2014).

Περαιτέρω, οι ανωτέρω διατάξεις του δημόσιου λογιστικού εφαρμόζονται και στους ΟΤΑ εκτός εάν υπάρχουν άλλες ευνοϊκότερες, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 3 του Ν.Δ 31/1968, η οποία ορίζει ότι: «Αι υπό των Αστικών εν γένει Νόμων και των ουσιαστικών διατάξεων περί δικών του δημοσίου αναγνωριζόμεναι εις το δημόσιον προνομίαί ή τεθεσπισμέναι ειδικαί προστατευτικά διατάξεις εφαρμόζονται αναλόγως και επί των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως, εφ' όσον αι τυχόν υφιστάμεναι αντίστοιχοι δια τους οργανισμούς τούτους προνομίαί εν γένει δεν είναι ευρύτεραι ή ευνοϊκότεραι των επί του Δημοσίου ισχυουσών» αλλά και τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 4 του ΝΔ 31/1968 με την οποία ορίζεται ότι : «Πάντα τα επί των πολιτικών, ποινικών και διοικητικών υποθέσεων δικονομικά προνόμια του Δημοσίου, τα αναγνωριζόμενα υπό του Κώδικος Νόμων περί Δικών του Δημοσίου και υπό ετέρων γενικών ή ειδικών διατάξεων, εφαρμόζονται αναλόγως και επί των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοικήσεως, εφόσον ούτοι δεν απολαύουν μέχρι τούδε ευνοϊκωτέρων και ευρύτερων προνομίων υπό της κείμενης Νομοθεσίας». Επιπλέον ήδη ο ν. 3463/2006 «Δημοτικός και Κοινοτικός Κώδικας» ορίζει στο άρθρο 276 παρ 1β ότι «οι ΟΤΑ έχουν όλες ανεξαιρέτως τις ατέλειες και τα δικαστικά, διοικητικά και δικονομικά προνόμια που παρέχονται στο Δημόσιο» και στο άρθρο 276 παρ.2 ότι: «Για την παραγραφή των αξιώσεων κατά των Ο.Τ.Α. έχουν εφαρμογή οι διατάξεις που διέπουν την παραγραφή των αξιώσεων κατά του Δημοσίου. Κάθε άλλη διάταξη που ορίζει μεγαλύτερο χρόνο παραγραφής των αξιώσεων κατά των Ο.Τ.Α. καταργείται».

Περαιτέρω, από τις γενικές αρχές του διοικητικού δικαίου, όπως αυτές έχουν διατυπωθεί από τη θεωρία και έχουν διαπλαστεί νομολογιακά, και ειδικότερα από την αρχή της νομιμότητας προκύπτει δυνατότητα της Διοίκησης να ελέγχει τη νομιμότητα των διοικητικών πράξεων και να ανακαλεί κάθε παράνομη διοικητική πράξη της, αποκαθιστώντας έτσι την έννομη τάξη (ΓνΝΣΚ (ολ) 117/2012, ΓνΝΣΚ 122/2012). Παράνομες είναι οι διοικητικές πράξεις, που κατά την παραγωγή τους εμφίλοχρησε πλημμέλεια, η οποία θεμελιώνει λόγο ακύρωσής τους εφόσον προσβληθούν, ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, με αίτηση ακύρωσης ή προσφυγή. Βάσει του άρθρ. 48 του π.δ. 18/1989, τέτοιος λόγος ακύρωσης, και άρα τέτοια μορφή παρανομίας της πράξης, υπάρχει α) όταν η πράξη έχει εκδοθεί από αναρμόδιο όργανο, καθ' ύλη ή κατά τόπο, β) όταν η πράξη έχει εκδοθεί κατά παράβαση ουσιαστικού τύπου, γ) όταν η πράξη έχει εκδοθεί κατά παράβαση ουσιαστικής διάταξης νόμου ή δ) όταν η πράξη έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας. Στην παράβαση ουσιαστικής διάταξης νόμου εντάσσεται και η πλάνη περί τα πράγματα, δηλαδή η εσφαλμένη αντίληψη του διοικητικού οργάνου ότι συντρέχουν οι εκ του νόμου προβλεπόμενες πραγματικές προϋποθέσεις έκδοσης της πράξης. Πιο συνοπτικά, παράνομη διοικητική πράξη είναι αυτή που η έκδοση ή το περιεχόμενό της παραβαίνει κανόνες δικαίου ή που εκδίδεται κατόπιν πλάνης περί τα πράγματα.

Στο πεδίο της ανάκλησης παράνομων ευμενών διοικητικών πράξεων αναδεικνύονται τα περισσότερα προβλήματα σταθμίσεων από τη σχετική περιπτώσιολογία. Και αυτό διότι υπάρχει σύγκρουση μεταξύ της αρχής της νομιμότητας, που επιτάσσει την άρση της παρανομίας με την εξαφάνιση της παράνομης πράξης από τον νομικό κόσμο, και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, που αξιώνει τη διατήρηση της ισχύος της ευμενούς για τον καλόπιστο διοικούμενο πράξης.

Μια πρώτη στάθμιση αυτών των συνταγματικών αρχών έκανε ο ίδιος ο νομοθέτης μέσω της διάταξης του α.ν. 261/1968, σύμφωνα με την οποία «Ατομικά διοικητικά πράξεις, εκδοθείσαι κατά παράβασιν νόμου, ανακαλούνται υπό της Διοικήσεως ελευθέρως και άνευ οιασδήποτε δια το Δημόσιον συνεπειάς, εντός ευλόγου από της εκδόσεως αυτών χρόνου.» Στη δεύτερο εδάφιο, σχετικά με τον εύλογο χρόνο ανάκλησης ορίζεται ότι: «Επιφυλασσομένων των ειδικώς, άλλως

οριζουσών, διατάξεων της κειμένης νομοθεσίας, χρόνος, ήσων της 5ετίας τουλάχιστον από της εκδόσεως των κατά τα άνω ανακλητέων πράξεων, εν ουδεμίā περιπτώσει δύναται να θεωρηθή ως μη εύλογος προς ανάκλησιν, ανεξαρτήτως τυχόν κτήσεως υπό τρίτων βάσει αυτών οιουδήποτε δικαιώματος.»

Σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη και βάσει της πλούσιας νομολογίας του ΣτΕ, ο κανόνας που εφαρμόζεται όσον αφορά την ανάκληση των παράνομων ευμενών διοικητικών πράξεων επιτρέπει την ανάκληση των παράνομων ευμενών διοικητικών πράξεων εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος, που προσδιορίζεται στην πενταετία, ακόμη και αν οι εν λόγω πράξεις χαρακτηρίζονται από τις σχετικές διατάξεις ως οριστικές ή ανέκκλητες (ΣτΕ Ολ 2403/1997, ΣτΕ 4026/2008). Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, η Διοίκηση δεν κωλύεται να ανακαλέσει παράνομη πράξη εντός πενταετίας από την έκδοσή της από την ύπαρξη καλής πίστης του διοικουμένου, υπέρ του οποίου έχει εκδοθεί η εν λόγω πράξη, και ανάγκης προστασίας της δημιουργηθείσας σ' αυτόν εμπιστοσύνης ή για τον λόγο ότι η βλάβη που επέρχεται σ' αυτόν από την ανάκληση είναι δυσαναλόγως μεγαλύτερη από το όφελος για το δημόσιο συμφέρον ούτε υποχρεούται να συνεκτιμήσει τα στοιχεία αυτά πριν αποφασίσει αν θα ανακαλέσει ή όχι την πράξη (ΣτΕ 2814/2011, 1501/2008). Προϋπόθεση για την εφαρμογή του σχετικού χρονικού περιορισμού είναι ο διοικούμενος, υπέρ του οποίου έχει εκδοθεί η πράξη, να μην «παρέσυρε» το διοικητικό όργανο στην έκδοσή της με απατηλές ενέργειες. Και αντίστροφα: ο χρονικός περιορισμός του ανακλητού των παράνομων ευμενών πράξεων δεν ισχύει όταν το διοικητικό όργανο παρασύρθηκε στην έκδοση της πράξης από απατηλή ενέργεια του διοικουμένου που επωφελείται από την πράξη.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει να τονιστεί ότι η πενταετία αποτελεί το ελάχιστο και όχι το μέγιστο όριο του ευλόγου χρόνου ανάκλησης των παράνομων ευμενών διοικητικών πράξεων με αποτέλεσμα η διοίκηση να μην εμποδίζεται να ανακαλέσει πράξη μετά την πάροδο μεγαλύτερου χρονικού διαστήματος π.χ. όταν συντρέχουν λόγοι δημοσίου συμφέροντος. Είναι σαφές ότι αυτή η πρακτική, που νομιμοποιείται από τη ρύθμιση του α.ν. 261/1968 αλλά και την ερμηνεία του ΣτΕ, εγείρει ζητήματα αντισυνταγματικότητας λόγω παραβίασης της αρχής της αναλογικότητας και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (ΣτΕ 1501/2008).

Ο χρονικός αυτός περιορισμός παύει να ισχύει σε δύο ακόμη περιπτώσεις: α) όταν υπάρχουν λόγοι δημοσίου συμφέροντος που επιβάλλουν την ανάκληση της πράξης και β) όταν η ανάκληση γίνεται για λόγους συμμόρφωσης προς το περιεχόμενο ακυρωτικής απόφασης του ΣτΕ (ή διοικητικού δικαστηρίου), που ακύρωσε την κανονιστική (συνηθέστερα) ή την ατομική πράξη στο πλαίσιο της οποίας εκδόθηκε η προς ανάκληση διοικητική πράξη (ΣτΕ 2290/1967, 2321/1968, 1987/1983, 759/1987, 2341/1987, 3159/1988, 2429/1992, 869/1994, 6428/1995, 1091/1998, 3047/2002 κ.α.).

Η νομολογία κατά κανόνα απαιτεί πλήρη και εμπειριστατωμένη δικαιολόγηση εκ μέρους της διοίκησης των λόγων δημοσίου συμφέροντος για τους οποίους ανακαλεί μία παράνομη ευμενή διοικητική πράξη, χαρακτηρίζει δε δημόσιο το συμφέρον όταν υποκείμενό του είναι ο λαός, που έχει οργανωθεί με την έννομη τάξη σε κράτος δηλαδή ορίζει ως δημόσιο συμφέρον το συμφέρον όλων των μελών της κρατικής κοινωνίας που αφορά σε προστατευόμενα αγαθά ιδιαίτερης αξίας και τα οποία αναγνωρίζονται από το ίδιο το σύνταγμα (πχ εθνική άμυνα, τάξη, ασφάλεια, υγιεινή και υγεία, παιδεία, προστασία του περιβάλλοντος). Έχει κριθεί συνεπώς ότι κατ' εξαίρεση, όταν πρόκειται για τέτοια αγαθά που αναγνωρίζονται και προστατεύονται από το ίδιο το σύνταγμα, τότε η στάθμιση των συμφερόντων πρέπει να κλείνει προς την πλευρά της προστασίας αυτών των αγαθών και ως εκ τούτου είναι επιτρεπτός συνταγματικά ο περιορισμός ατομικών δικαιωμάτων και συνεπώς δύναται η διοίκηση επικαλούμενη την ύπαρξη δημοσίου συμφέροντος που απορρέει από τα αγαθά αυτά να ανακαλεί τις παράνομες ευμενείς διοικητικές πράξεις χωρίς να συνυπολογίζει τη ζημία που θα προκαλέσει αυτή η ανάκληση στα έννομα συμφέροντα του διοικουμένου. Έτσι η νομολογία έχει να αναγνωρίσει ότι η προστασία του περιβάλλοντος (άρθρο 24 Συντάγματος - ΣτΕ Ολ 463/2010, ΣτΕ Ολ 462/2010, ΣτΕ Ολ 1672/2005, ΣτΕ 2236/2018), η προστασία της υγείας (άρθρο 21 Συντάγματος - ΣτΕ Ολ 203-208/2020, ΣτΕ Ολ 1749/2016, ΣτΕ Ολ 3802/2014, ΣτΕ Ολ

3314/2014, ΣτΕ Ολ 1187/2009) αποτελούν τέτοια έννομα αγαθά υψίστης σημασίας που επιτρέπουν τον περιορισμό των ατομικών δικαιωμάτων και ως εκ τούτου την ανάκληση των παρανόμων ευμενών για τους διοικούμενους πράξεων που θίγουν τα ανωτέρω υψίστης σημασίας αγαθά και μετά την πάροδο του ευλόγου χρόνου. Τα τελευταία έτη και λόγω της πρωτοφανούς δημοσιονομικής κρίσης η νομολογία, τείνει να αναγνωρίσει ως δημόσιο συμφέρον υπό την έννοια του αγαθού υψίστης σημασίας και το έντονο δημοσιονομικό συμφέρον, το οποίο όμως συνδέει με την ανάγκη προστασίας της δημοσιονομικής ισορροπίας και της περιουσίας του Κράτους και άρσης του καθεστώτος δημοσιονομικής εκτροπής και εγκαθίδρυσης δημοσιονομικής σταθερότητας της χώρας (ΑΕΔ 25/2012, ΣτΕ Ολ 668/2012, ΣτΕ 1620/2011). Δεν ταυτίζεται, όμως, με το απλό ταμειακό συμφέρον, το οποίο, κατά την κρατούσα άποψη στη θεωρία και τη νομολογία, δεν θεωρείται ικανό να δικαιολογήσει το χαρακτηρισμό μιας πράξης ως διοικητικής (ΣτΕ 257/2011, ΣτΕ 1460/2009, ΘΠΔΔ 2009, 1314, ΣτΕ Ολ 896/2008, ΕφημΔΔ 2008, 468, ΣτΕ Ολ 899/2008, ΤοΣ 2009, 342, ΣτΕ 3525/2000, ΣτΕ 2384/1999), την απόρριψη αίτησης αναστολής εκτελέσεως διοικητικής πράξης (ΔΠΠειρ (Αναστ.) 1491/2007, ΔΦΝ 2008, 1022, ΔΠΠειρ 1557/2007· ΔΠΑθ 5341/2006, ΔιΔικ 2009, 775), τη διαφορετική μεταχείριση συγκρίσιμων νομικών καταστάσεων ή περιορισμό θεμελιωδών δικαιωμάτων. Κατά συνέπεια το απλό ταμειακό συμφέρον προς είσπραξη δεν μπορεί να αποτελέσει δικαιολογητικό λόγο ύψιστου δημοσίου συμφέροντος προκειμένου να ανακληθεί μετά την πάροδο πενταετίας παράνομη ευμενής διοικητική πράξη ειδικά στην περίπτωση που ο διοικούμενος δεν συντέλεσε με απατηλό τρόπο στην έκδοσή της, η δε αναδρομική ανάκλησή της θα προσέκρουε στην αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του διοικούμενου και στην αρχή της καλής πίστης.

Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 72 του ν. 3852/2010, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 3 παρ. 1 Ν.4623/2019, ΦΕΚ Α 134/9.8.2019, η Οικονομική Επιτροπή, μεταξύ άλλων : 1. ιβ) Αποφασίζει τον συμβιβασμό ή την κατάργηση δίκης που έχει αντικείμενο μέχρι ποσού εξήντα χιλιάδων (60.000) ευρώ. Όταν το αντικείμενο είναι άνω των 60.000 ευρώ, τότε εισηγείται τη λήψη απόφασης από το Δημοτικό Συμβούλιο. Δεν επιτρέπεται συμβιβασμός ή κατάργηση δίκης για απαιτήσεις μισθών, επιδομάτων, αποζημιώσεων, εξόδων παράστασης, εξόδων κίνησης και γενικά μισθολογικών παροχών οποιασδήποτε μορφής, εξαιρουμένων εκείνων για τις οποίες το νομικό ζήτημα έχει επιλυθεί με απόφαση ανωτάτου δικαστηρίου.

2. Ιστορικό της προκειμένης περίπτωσης

Όπως προκύπτει από το ιστορικό που περιέχεται στα έγγραφα που μας προσκομίσθηκαν, ο υπάλληλος του Δήμου Λαρισαίων, προσλήφθηκε ως εργάτης γενικών καθηκόντων του Δήμου Λάρισας με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου, διάρκειας 4 μηνών, με την από 15/4/1988 σύμβαση και σύμφωνα με την αναφερόμενη σε αυτή έγκριση της Νομαρχίας Λάρισας. Στη συνέχεια, προσλήφθηκε με σύμβαση εργασίας Ιδιωτικού Δικαίου Ορισμένου Χρόνου την 01/05/1990. Στις 05/06/1992 κατατάχθηκε σε συνιστώμενη προσωποπαγή θέση με σχέση εργασίας Ιδ. Δικαίου Αορίστου Χρόνου. Το έτος 1996 αποσπάρθηκε στο Δήμο Λαρισαίων και το έτος 2000 μετακινήθηκε σε άλλο τμήμα του Δήμου. Με την απόφαση του Αντιδημάρχου Λαρισαίων κατατάχθηκε στο αντίστοιχο Μ.Κ του κλάδου του, λόγω συμπλήρωσης 17 ετών υπηρεσίας και με την απόφαση του Αντιδημάρχου Λαρισαίων κατατάχθηκε στο αντίστοιχο Μ.Κ. του κλάδου του , λόγω συμπλήρωσης 19 ετών υπηρεσίας του κλάδου ΔΕ.

Στη συνέχεια, με απόφαση του Δημάρχου Λαρισαίων, που εκδόθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 12 του Ν. 3801/2009, κατατάχθηκε, από 4/11/2010 σε συνιστώμενη προσωρινή προσωποπαγή θέση Ι.Δ. Αορίστου χρόνου του Δήμου Λαρισαίων, με αναγνωρισμένη προϋπηρεσία 20 χρόνια, 8 μήνες και 1 ημέρα. Με απόφαση Δημάρχου Λαρισαίων κατατάχθηκε από 1/1/2011 στο αντίστοιχο μισθολογικό κλιμάκιο του κλάδου του, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 3205/2003, επειδή εκείνη την ημερομηνία συμπλήρωσε 21 χρόνια υπηρεσίας.

Με διαπιστωτική πράξη Αντιδημάρχου Λαρισαίων κατατάχθηκε, από 1/11/2011, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 4024/2011 σε επόμενο βαθμό, με πλεονάζοντα χρόνο στο βαθμό αυτό 2 χρόνια,

10 μήνες και 1 ημέρα και στο αντίστοιχο Μ.Κ. Τέθηκε σε καθεστώς διαθεσιμότητας, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 4093/2012, από τις 12/11/2012.

Με την απόφαση του Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλ. Διακυβέρνησης που εκδόθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις των υποπαραγράφων Ζ.4, Ζ.2 και Ζ.1 της παρ. Ζ του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 μετατάχθηκε σε συνιστώμενη προσωποπαγή θέση Ιδ. Δικαίου Αορίστου Χρόνου σε άλλο φορέα στη Λάρισα, όπου ανέλαβε υπηρεσία στις 10/07/2013.

Με τη απόφαση του Δ.Σ του φορέα, κατατάχθηκε, από 14/06/2013, στον αντίστοιχο με πλεονάζοντα χρόνο 3 έτη, 10 μήνες και 14 ημέρες και στο 1ο μισθολογικό κλιμάκιο.

Με απόφαση του Αν. Υπουργού Εσωτερικών & Διοικ. Ανασυγκρότησης ανακλήθηκε η απόφαση του Υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλ. Διακυβέρνησης, κατά το μέρος που αφορούσε τη μεταφορά του παραπάνω αναφερομένου υπαλλήλου από το Δήμο Λαρισαίων σε συνιστώμενη προσωποπαγή θέση σε Δημόσιο Φορέα, λόγω μη κατοχής του απαιτούμενου τίτλου σπουδών.

Στη συνέχεια, κατόπιν διερεύνησης της υπόθεσης από την αρμόδια Διεύθυνση Διοικητικού του Δήμου Λαρισαίων και αφού λήφθηκε υπόψη το σχετικό έγγραφο του Υπουργείου Διοικητικής Ανασυγκρότησης, ο υπάλληλος ανέλαβε υπηρεσία στο Δήμο Λαρισαίων την 1/9/2017 και με απόφαση Δημάρχου τοποθετήθηκε στον Δήμο Λαρισαίων.

Κατόπιν, με διαπιστωτική πράξη Δημάρχου Λαρισαίων και ύστερα από τη διεξαγωγή προκαταρκτικής εξέτασης από την αν. προϊστ/νη της Δ/νσης Διοικητικού του Δήμου Λαρισαίων, λόγω έλλειψης απολυτηρίου δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, κατατάχθηκε, σε συνιστώμενη προσωποπαγή θέση ειδικότητας σύμφωνα με τα τυπικά του προσόντα. Επίσης, με την ίδια διαπιστωτική πράξη κατατάχθηκε, στο αντίστοιχο Μ.Κ με πλεονάζοντα χρόνο 2 έτη.

3. Συμπεράσματα

Με δεδομένα τα ανωτέρω, κατά την άποψή μας η αίτηση του Υπαλλήλου του Δήμου Λαρισαίων για καταβολή των αποδοχών από την ημερομηνία που διαγράφηκε από το δυναμικό ήτοι έως την προηγούμενη της ημερομηνίας ανάληψης υπηρεσίας στο Δήμο Λάρισας πρέπει να ερμηνευτεί ως αίτηση αποζημίωσής του για απώλεια των εν λόγω εισοδημάτων λόγω μη ανάληψης υπηρεσίας και μη παροχής εργασίας.

Όπως συνάγεται από το έγγραφο της Διεύθυνσης Διοικητικού η μη παροχή εργασίας δεν οφείλεται σε υπαιτιότητα του ίδιου και δη σε άρνηση ανάληψης υπηρεσίας αλλά στη διερεύνηση του ζητήματος από την πλευρά της υπηρεσίας προς το σκοπό της επίλυσης του ζητήματος με τον καλύτερο τρόπο.

Με δεδομένο το ανωτέρω ιστορικό, κατά την άποψή μας, ο εν λόγω υπάλληλος επανήλθε αυτοδίκαια στο Δήμο Λαρισαίων, μετά την ανάκληση της Υπουργικής Απόφασης περί μεταφοράς του στον Δημόσιο Φορέα, ο οποίος όφειλε να τον κατατάξει σύμφωνα με τα προσόντα του και να τον απασχολεί. Συνεπώς, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι η υπηρεσία δεν αδρανούσε εσκεμμένα αλλά διερευνούσε το ζήτημα της κατάταξής του, γεννάται υποχρέωση του Δήμου προς αποζημίωση της ζημίας που υπέστη ο αιτών από τη στέρηση των αποδοχών, που θα ελάμβανε, κατά το ένδικο χρονικό διάστημα, εάν είχε αναλάβει υπηρεσία ήδη από την γνωστοποίηση προς το Δήμο της ανάκλησης της μεταφοράς του, στηριζόμενη στις ως άνω διατάξεις, η είσπραξη της οποίας μπορεί να επιδιωχθεί δικαστικά από τον αιτούντα με συνέπεια την επιβάρυνση του Δήμου με τόκους και δικαστικά έξοδα. Η ζημία του αυτή ανέρχεται στο ποσό που θα λάμβανε για την εργασία που θα παρείχε ως υπάλληλος ΥΕ, με ανάληψη υπηρεσίας από την πλευρά του και ορθή κατάταξή του σύμφωνα με τα προσόντα του και όχι ως ΔΕ. Ωστόσο, γεννάται ζήτημα παραγραφής των αξιώσεών του πέραν της διετίας προ της υποβολής της αίτησής του με την οποία διεκόπη η παραγραφή, ήτοι των αξιώσεών του που γεννήθηκαν πριν από τις Επιπλέον, από το ποσό που θα προκύψει πρέπει να αφαιρεθεί η ωφέλεια που τυχόν αποκόμισε από τη ζημιογόνο πράξη, ήτοι το ποσό που τυχόν αποκόμισε από άλλη εργασία που εκτέλεσε το επίμαχο χρονικό διάστημα (Οκτώβριος 2016 – Αύγουστος 2017). Από τα εκκαθαριστικά σημειώματα της δήλωσης φόρου εισοδήματος των ετών

2016 και 2017 που προσκόμισε προκύπτει ότι δεν αποκόμισε εισόδημα κατά το φορολογικό έτος 2017, ενώ το έτος 2016 αποκόμισε εισόδημα το οποίο δεν προκύπτει εάν αφορά την εργασία που παρείχε στο Δημόσιο Φορέα ή από άλλη αιτία, γεγονός που θα αποδειχθεί με την προσκόμιση μισθοδοτικής κατάστασης από τον Δημόσιο Φορέα

Επειδή σύμφωνα με τους υπολογισμούς της μισθοδοσίας του προκύπτει ότι το υπόλοιπο ποσό της αξίωσής του δεν ξεπερνά το ποσό των 60.000 ευρώ, η αξίωσή του στηρίζεται στις διατάξεις περί αδικοπραξίας και σε κάθε περίπτωση τα κρίσιμα ανωτέρω νομικά ζητήματα έχουν επιλυθεί δικαστικά με αποφάσεις ανώτατου δικαστηρίου (βλ ανωτέρω), υφίσταται εν προκειμένω αρμοδιότητα και εξουσία της οικονομικής επιτροπής να αποφασίσει για την συμβιβαστική επίλυση της διαφοράς και την αποδοχή ή μη της αίτησής του.

Κατά συνέπεια, έχουμε την άποψη ότι δύναται να γίνει εν μέρει δεκτή η αίτησή του υπό τους παραπάνω όρους προς αποφυγή δικαστικής διαμάχης και επιβάρυνσης του Δήμου με δικαστικά έξοδα και τόκους υπερημερίας, εφόσον μάλιστα έχει ήδη δηλώσει με την από 18.5.2020 συμπληρωματική δήλωσή του που επισυνάπτεται ότι με την καταβολή αποζημίωσης που ισούται με τις ανωτέρω απολεσθείσες αποδοχές για το χρονικό διάστημα από τον Οκτώβριο 2016 έως τον Αύγουστο 2017 εξοφλείται πλήρως και ολοσχερώς κάθε αξίωσή του αποζημίωσης από την αιτία που αναφέρεται στην αίτησή του και ότι δε διατηρεί άλλως παραιτείται ρητά από οποιαδήποτε περαιτέρω αξίωση κατά του Δήμου Λαρισαίων για την αιτία αυτή.

Αναφορικά με το ερώτημα για τη δυνατότητα ανάκλησης της παλαιάς πράξης κατάταξής του (του έτους 2010) που φέρει τεκμήριο νομιμότητας, σύμφωνα με όσα αναλυτικά εκτέθηκαν και με δεδομένο το γεγονός ότι ήδη διαπιστώθηκε με την έκθεση της αν. προϊσταμένης της Διεύθυνσης Διοικητικού επί προκαταρκτικής εξέτασης, ότι ο υπάλληλος δεν συντέλεσε στην έκδοση της παράνομης πράξης κατάταξής του ως ΔΕ με απατηλές ενέργειες όπως χρήση ή κατάθεση πλαστού, νοθευμένου ή παραποιημένου πιστοποιητικού ή απολυτηρίου τίτλου και συνεπώς τελούσε σε καλή πίστη και ότι ήδη έχει παρέλθει χρονικό διάστημα άνω της πενταετίας από την έκδοση της ανωτέρω πράξης, έχουμε τη γνώμη ότι κατά συνεκτίμηση της καλής πίστης του διοικουμένου, υπέρ του οποίου έχει εκδοθεί η εν λόγω πράξη και της ανάγκης προστασίας της δημιουργηθείσας σ' αυτόν εμπιστοσύνης σε όλο το χρονικό διάστημα εκτέλεσης αυτής, σε συνδυασμό με τις δυσμενείς οικονομικές συνέπειες που θα μπορούσε να επιφέρει τυχόν ανάκληση στον αιτούντα, σύμφωνα και με τις ανωτέρω γενικές αρχές διοικητικού δικαίου, η Διοίκηση δεν θα πρέπει να ανακαλέσει την ανωτέρω πράξη κατάταξης.

Γίνεται μνεία ότι η Νομική Υπηρεσία παρέχει νομική υποστήριξη και συμβουλές προς τις Υπηρεσίες του Δήμου και όχι γνωμοδοτήσεις προς πολίτες, η δε λειτουργία της διέπεται από τις διατάξεις του Κώδικα των Δικηγόρων περί εχεμύθειας και όχι από διατάξεις του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας και ως εκ τούτου η παρούσα δεν μπορεί να χορηγηθεί σε τρίτο πρόσωπο, πέραν των υπηρεσιών προς τις οποίες απευθύνεται. Σε κάθε περίπτωση, αν υφίσταται σχετικό αίτημα από έχοντα έννομο συμφέρον, θα πρέπει να ενημερώνεται το Τμήμα Νομικής Υποστήριξης, ώστε να δίδεται απόσπασμα του εγγράφου με τη σύμφωνη γνώμη του.

ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΟΜΟΦΩΝΑ

Την αποδοχή εν μέρει της αίτησης του υπαλλήλου του Δήμου Λαρισαίων για καταβολή αποζημίωσης, προς αποφυγή δικαστικής διαμάχης και επιβάρυνσης του Δήμου με δικαστικά έξοδα και τόκους υπερημερίας, εφόσον μάλιστα έχει ήδη δηλώσει με συμπληρωματική δήλωσή του ότι με την καταβολή αποζημίωσης που ισούται με τις απολεσθείσες αποδοχές του για το χρονικό διάστημα από τον Οκτώβριο 2016 έως τον Αύγουστο 2017, εξοφλείται πλήρως και ολοσχερώς κάθε αξίωσή του αποζημίωσης από την αιτία που αναφέρεται στην αίτησή του και ότι δε διατηρεί, άλλως παραιτείται ρητά από οποιαδήποτε περαιτέρω αξίωση κατά του Δήμου Λαρισαίων για την αιτία αυτή με την προϋπόθεση της προσκόμισης μισθοδοτικής κατάστασης από τον Δημόσιο

Φορέα από την οποία να προκύπτει ότι το εισόδημα που αποκόμισε εντός του έτους 2016, αφορούσε εργασία που παρείχε σε αυτόν πριν τις 5/4/2016.

Αποφασίστηκε, αναγνώσθηκε και υπογράφηκε.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

**ΜΑΜΑΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΣΟΥΛΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛ
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΚΟΣΜΑΣ
ΚΑΛΤΣΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΝΤΑΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΠΑΠΑΠΑΡΙΣΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ**